

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

התובעים

1. עיריית ירושלים

2. מיה קליין

3. אמנון פריד

4. עיריית צוחר

ע"י ב"כ עו"ד מור סוקר ועו"ד אמיר רוזנברג

נגד

הנתבעים

1. לורי שם טוב

ע"י ב"כ עו"ד עמית שגב ועו"ד עז אלדד

2. מוטי לייבל

ע"י ב"כ עו"ד עבד נאשף

פסק דין

כללי

- 1
- 2
- 3 מונחת לפניי תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון
- 4 הרע" או "החוק") בגין מספר פרסומים המיוחסים לנתבעים שבהם לטענת התובעים, הם
- 5 הוציאו את דיבתם מתוך מטרה ללעוג להם, לבזות ולהשפיל אותם, כל זאת על רקע מילוי
- 6 תפקידם כעובדים סוציאליים בלשכות הרווחה בתובעת, היא עיריית ירושלים (להלן:
- 7 "העירייה").
- 8
- 9 בתביעתם, עותרים התובעים לחייב את הנתבעת 1 גב' ל' שם-טוב (להלן גם: "שם-טוב")
- 10 והנתבע 2 מר מ' לייבל (להלן גם: "לייבל") לפצות אותם בסך חצי מיליון ₪ בגין הפגיעה
- 11 בשמם הטוב וכן למתן צו עשה להסרת פרסומים וצו מניעה קבוע שימנע פרסומים דומים
- 12 בעתיד.
- 13
- 14 בתחילת ההליך, כללה התביעה תובעת ונתבעת נוספות. באת-כוח התובעים הודיעה ביום
- 15 7.3.2021 כי התובעת הנוספת אינה מעוניינת עוד בהמשך ההליך ולכן ביקשה את

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 מחיקתה. קודם לכן, לעניין הנתבעת הנוספת, זו הגיעה להסדר דיוני עם התובעים
2 שבמסגרתו התנצלה על פרסום שיוחס לה והתביעה נגדה נדחתה (דיון מיום 11.2.2019).
3
4 עוד במסגרת ההליך התברר כי בגין שניים מהפרסומים מושא התביעה לצד אירועים
5 נוספים, הועמדו הנתבעים לדין פלילי בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (ת.פ.
6 14615-04-17 מדינת ישראל נ' פלונית ואח' (להלן: "ההליך הפלילי")), במסגרתו
7 יוחסו להם עבירות פליליות ביניהן עבירה לפי סעיף 288 בחוק העונשין, התשל"ז-1977
8 (להלן בהתאמה: "עבירות ההעלבה" ו-"חוק העונשין")
9
10 הפולגותאות וראיות הצדדים
11
12 (5) השאלות המונחות לפניי להכרעה הן: מה הם הפרסומים שבמוקד המחלוקת; מה מבין
13 אלה פורסם על-ידי מי מהנתבעים; האם מדובר בלשון הרע; האם חלות מה מההגנות
14 שבחוק; ככל שיימצא כי מי מהנתבעים ביצע את העוולה המיוחסת לו - נשאל מה גובה
15 הפיצוי ההולם שיש להשית עליו. בכל מקרה, לנוחיות הדיון, לאחר הצגת הפרסומים,
16 אקדים דיון בשאלה מה מביניהם מהווה לשון הרע. עוד אעיר כי אמנם בין שורות התביעה
17 הייתה התייחסות לפגיעה בפרטיות, אך לא נתבקש כל סעד מכוח חוק הגנת הפרטיות,
18 התשמ"א-1981.
19
20 (6) בפרשת התביעה הוגשו תצהירים של התובעים 2-4, גב' מ' קליין, מר א' פריד וגב' ע'
21 צווכר (להלן בהתאמה: "קליין", "פריד" ו-"צווכר"), של גב' ד' אור, מנהלת אשכול כוח
22 אדם, מבנים ומשק בעירייה (להלן: "אור") ושל גב' ר' מטות, מנהלת מחלקת משפחה
23 ואוכלוסיות בסיכון בעירייה (להלן: "מטות"). כל עדי התובעים העידו במשפט.
24
25 (7) בפרשת ההגנה הוגשו תצהירי עדות ראשית של שני הנתבעים. לבקשת הנתבעת התרתי
26 הוספת ראיות (החלטה מיום 22.6.2020). עוד לבקשתה זומנה עו"ד ר' שטיינברג - מי
27 שהייתה נתבעת 1 בהליך (להלן: "עו"ד שטיינברג"). כמו כן, לבקשת הנתבע זומן השוטר
28 רס"ר מ' דוד (להלן: "השוטר דוד") שהכין "דו"ח ניתוח מענה מ-Users-WordPress"
29 מיום 6.2.2017 (נספח לתצהיר הנתבע) (להלן: "הדו"ח המשתרתי"). הנתבעים ועדיהם
30 העידו לפניי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

תמצית טענות הצדדים

- 1
2
3
4 (8) התובעים טוענים בין השאר ובעיקר, כי הנתבעים פרסמו אודותיהם פרסומים שקריים,
5 מעליבים ומשפילים ומהווים לשון הרע, זאת על רקע תפקידם הציבורי בלשכות הרווחה
6 בעירייה. הפרסומים מופנים גם נגד העירייה. כמו כן, הם עשו זאת במספר הזדמנויות
7 על-גבי מספר פלטפורמות במרשתת (האינטרנט) מתוך כוונה לפגוע. פרסומים אלה נעשו
8 גם תוך חדירה קשה לפרטיות של התובעים, לעתים תוך צירוף תמונות מבזות שלהם או
9 של בני משפחותיהם. התפוצה שלהם הייתה רחבה ואלה הגיעו גם לידיעת קרובי משפחה
10 ועמיתים לעבודה. הנתבעים עשו כן לחוד וגם ביחד מתוך הגברת מידת הפגיעה בתובעים
11 ואף מבלי שיבקשו את התייחסותם לפני כל פרסום. כנגד הנתבעים מתנהל הליך פלילי
12 והתנהלו נגד מי מהם תביעות דיבה רבות, כך שלא מדובר באירוע נקודתי. עוד טוענים
13 התובעים לגוף הפרסומים שהנתבעים השתמשו בביטויים משפילים אשר נועדו לעשות
14 אותם מטרה לשנאה ולבוז, לפגוע ביושרה המקצועית שלהם ובמשלח ידם ובתוך כך
15 לערער את אמון הציבור ברשויות הרווחה ובעובדיהן. האחרונים עוסקים במלאכה רגישה
16 וממלאים אותה נאמנה. הפרסומים מהווים עלילת דם. על גובה הפיצוי לשקף גם את אופן
17 ניהול המשפט על-ידי הנתבעים, גרסאותיהם המתחלפות, הכחשותיהם הסתמיות
18 וניסיונם להסתיר. כמו כן, נוכח חשש להמשך פרסומים כאלה בעתיד, נדרש פיצוי מרתיע.
19 התובעים עותרים כאמור לפיצוי בגובה 500,000 ₪ לצד סעדי אכיפה.
20
21 (9) הנתבעת טוענת מנגד, בין השאר ובעיקר, כי יש לדחות את התביעה נגדה. התביעה
22 מסורבלת ובכל מקרה, התובעים לא הוכיחו איזה פרסום מיוחס לכל אחד מהנתבעים
23 ובעיקר מה הקשר בין פרסומים אלה לנתבעת. היא לא פרסמה אף אחד מהפרסומים
24 המיוחסים לה למעט פרסום אחד (פרסום מיום 22.9.2015) שנעשה באתר שהיא הקימה,
25 אך לא פורסם על-ידה. היא גורסת שהאמור בפרסום זה הוא אמת ונעשה בתום לב, זאת
26 גם על-יסוד העובדה לפיה מושא הפרסום (התובעת 2) נושאת במשרה ציבורית בתחום
27 רגיש. הנתבעת היא עיתונאית במקצועה, ולכן קיימת חשיבות רבה להביא לידיעת הציבור
28 התנהלות של רשויות הרווחה שאינה כדין. התובעים לא הוכיחו כי נגרם להם נזק כתוצאה
29 מהפרסומים. הם לא הוכיחו ששמן הוכפש מאחר ולא היו דברים מעולם והתביעה נועדה
30 לסתום פיות בלבד. בנוסף, טענת התובעים לפיה הפרסומים הגיעו לידיעת מכריהם, לא

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

1 הוכחה כלל ולא זומנו עדים לעניין זה. יותר מזה, קליין אף לא מצאה באינטרנט תוצאות
2 בחיפוש על שמה.
3
4 הנתבע טוען בין השאר ובעיקר, כי בהיותו עיתונאי ופעיל חברתי, הוא חשף פרשיות (10)
5 שחיתות והקדיש את מירב זמנו לתחום חברתי רגיש וכאוב שעוסק בהוצאת ילדים מחזקת
6 הוריהם. בתוך כך, הוא ליווה הורים בתהליכים להחזרת ילדיהם, השתתף ויזם הפגנות
7 ומיצגים וכן פרסם חשיפות להתנהלות בלתי תקינה ולעיתים גובלת בפלילים של עובדות
8 סוציאליות. התובעים לא הוכיחו את הקשר בין הנתבע לפרסומים המיוחסים לו. בכל
9 מקרה, גם מה שמיוחס לו חוסה תחת הגנת חופש הביטוי וחופש המחאה. השימוש
10 בביטוי "חוטפת ילדים" שמופיע בחלק מהפרסומים ומוכחש כי עשה בו שימוש,
11 משמעותו כללית ולא נקודתית למקרה כזה או אחר והוא חוסה תחת חופש הביטוי
12 הפוליטי. לעניין השימוש בביטוי "מציצן" ודומיו שיוחסו לפריד, גם כאן לא הוכח
13 שהנתבע קשור לזה אך פן הוכחה אמיתות תוכן הפרסום. מדובר בעניין ציבורי להראות
14 את התנהלותו הפסולה של התובע בתחום זה. לעניין האינטרנט, לנתבע אין קשר לאתר
15 הקרוי על שמו "motileybel.com" או לחשבון הפייסבוק שגם הוא נקרא על שמו "מוטי
16 לייבל-הדף הרשמי". במסגרת ההליך הפלילי שמתנהל גם נגדו, עולה מחומר החקירה
17 כי הנתבע איננו מנהל של האתר המוזכר או אתרים אחרים. עוד טוען הנתבע כי לתובעים
18 לא נגרם נזק ואף לא הובאו ראיות מטעמם בנושא זה. לכן, יש לדחות את התביעה נגדו
19 מאחר והוא אינו אחראי על הפרסומים המיוחסים לו ואין מדובר בלשון הרע או שמא
20 חלה הגנת "אמת דיברתי". החלטות התובעים הן רגישות ובאינטרנט קיימים פרסומים
21 רבים של הורים שנפגעו מהחלטותיהם.
22
23

דיון והכרעה

24
25 לאחר שבחנתי את חומר הראיות, התרשמתי מהעדויות לפניי וכן נתתי את דעתי לטיעוני (11)
26 הצדדים, הגעתי לכלל דעה כי דין התביעה להתקבל באופן חלקי כפי שיפורט להלן.
27
28 כלל בסיס דיני הראיות לפיו "המוציא מחברו עליו הראיה". על כן, על בעל-הדין (12)
29 שתובע את חברו מוטל הנטל להוכיח את גרסתו ואת עילת תביעתו במשפט. הואיל
30 ובמשפט אזרחי עסקינן, ראיות הצדדים תיבחנה לפי מאזן ההסתברויות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

הפרסומים

- 1
2
3
4 תחילה נקבע מה הם הפרסומים מושא הדיון. בהקשר זה אקדים ואעיר, כי נוכח ריבוי (13)
5 ההפניות והאזכורים שבכתב סיכומי התובעים חלף הצגת הטיעון באופן פשוט, צודקים
6 הנתבעים בטענתם לפיה מדובר בכתב סבוך במידת מה. הפרסומים מושא הדיון יידונו
7 כפי שפורטו בכתב התביעה בלבד שלפיו קובעים את גודל הפלוגתאות. הנתבעים התנגדו
8 - ובצדק - לכל הרחבת חזית. מכאן, למען הסדר הטוב, כל פרסום שלא בא זכרו בכתב
9 התביעה ובהעדר כל בקשה (ורשות) לתיקון התביעה, הוא מהווה הרחבת חזית אסורה
10 (על האיסור להרחיב חזית ראו: ע"א 7798/17 ליטה בע"מ נ' גני באר שבע בע"מ, פסקה
11 14 (18.4.2019); ע"א 5525/10 גני הררי בע"מ נ' מערבי, פסקה 33 (25.4.2013)).
12
13 להלן תוצג טבלה שמרכזת את הפרסומים, מועדיהם, מי המפרסם הנטען ומי מושא (14)
14 הפרסום. מיד לאחר מכן אדון בתוכן הפרסומים (המעייין יעיין ויתרשם מצרופות כתב
15 התביעה), אך זאת תוך שמירה על צנעת הפרט וגם ברוח סעיף 21 בחוק.
16

מועד הפרסום	מפרסם נטען	מושא הפרסום	פלטפורמה	להלן יכונה:
8.5.2016	לייבל	פריד	כתבה באתר motileybel.com שמפנה גם לשני סרטונים ביוטיוב	פרסום 1
31.10.2015	לייבל	פריד	כתבה באתר motileybel.com	פרסום 2
10.6.2016	לייבל	קליין ופריד	כתבה באתר motileybel.com	פרסום 3
13.6.2016	לייבל	קליין ופריד	כתבה באתר motileybel.com עם קישור לפרסום 3	פרסום 4
10.7.2016	לייבל	צווכר	פוסט בפייסבוק תחת השם: "מוטי לייבל-העמוד הרשמי"	פרסום 5
10.6.2016	שם טוב	קליין ופריד	כתבה באתר mothers-cry.com תחת שם מחבר "אילנה סתיו"	פרסום 6

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

פרסום 7	פוסט בפייסבוק "תחת השם "עושים שכונה לפקידות הסעד" שכולל גם סרטון	קליין	לייבל	10.6.2016
פרסום 8	כתבה באתר lory-shemtov.com	קליין	שם טוב	22.9.2015
פרסום 9	לקט של 6 פוסטים בפייסבוק תחת השמות: "לורי שם טוב"; "מוטי לייבל-העמוד הרשמי"; "Moti leybel"	קליין ופריד	שם טוב ולייבל	9.6.2016 10.6.2016 11.6.2016 14.6.2016 22.6.2016

- 1
- 2 **פרסום 1** הוא טקסט באינטרנט שכותרתו: "אמנון פריד - עו"ס לסבתא "בסוף את תבכי", (15)
- 3 איך תגדלי תינוק אם את לא עונה מיד לטלפון?". באותו פרסום, מעל תמונתו של פריד
- 4 נרשם: "זוכרים את אמנון פריד - פקיד הסעד מירושלים שכפי הנראה לוקה
- 5 בפאראפיליה. נכנס לנשים לביתן כדי להציץ עליהן". מתחת לתמונה נכתב בין היתר
- 6 שהוא "רוצה לחטוף תינוק מבטן אמה" ועוד נרשם שהוא "החלטי" בכך וכי זה "כפי
- 7 הנראה כרגיל לצרכי מילוי המוסדות והסחר בילדים על דעת עצמו". המפרסם
- 8 השתמש בפניו "חוטף סוציאלי". הפרסום כלל הנראה שני סרטוני יוטיוב עם
- 9 תמונתו של פריד.
- 10
- 11 **פרסום 2** הוא טקסט באינטרנט שכותרתו: "אמנון פריד פקיד סעד מירושלים נכנס (16)
- 12 לנשים הביתה ללא ידיעתן ומתחבא בביתן למטרת הצצה - כפי הנראה חולה
- 13 בפאראפיליה, מציצנות". הפרסום כולל תמונה קריקטורית של דמות אשר מציצה מבעד
- 14 חור מנעול של דלת. בגוף הפרסום נרשם בין היתר כי פריד "נתפס כאשר הוא חודר
- 15 לביתם של נשים שהוא הגדיר את ילדיהן כ"נזקקים" ללא רשות. מתחבא בביתם ומציץ
- 16 בם". המפרסם מגדיר מה זה "מציצנות" ולקראת סוף הפרסום מזכיר המפרסם נושא אישי
- 17 כביכול של פריד (המעיין יעיין שם). המפרסם חותם את דבריו בכך: "כולנו תקווה כי
- 18 משטרת ישראל תעשה את עבודתה נאמנה ותעצור את אמנון לפחות עד שיעבור
- 19 הסתכלות פסיכיאטרית כי הכתובת על הקיר - השלב הבא אונס?".
- 20

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- (17) פרסום 3 גם הוא טקסט באינטרנט שכותרתו: "עו"ס מאיה קלין ואמנון פריד לשכת רווחה קרית יובל ירושלים חטפו תינוקות מיולדת בבית חולים שערי צדק ירושלים". בפרסום זה, בין השאר, פונתה התנהלות המוזכרים בכותרת ועוד אדם נוסף כ-"מדיפים שחיתות, מרמה ואשפוז כפוי שלא כדין לצרכי סחר בילדים ותאוות בצע. אין זו הפעם הראשונה שעו"ס מאיה קלין מעורבת בסחר בילדים לא חוקי...". המפרסם מזכיר גם כן נושא אישי כביכול של קלין (המעניין יעיין בפרסום). ביחס לפריד, מציג המפרסם שהוא "נכנס לנשים הביתה ללא ידיעתן ומתחבא בביתן למטרת הצצה".
- (18) פרסום 4 אף הוא טקסט באינטרנט שכותרתו: "עובדים סוציאליים כמעט גרמו למוות ברשלנות של יולדת בתוך כאוס של נסיון חטיפת התינוקות". פרסום זה מפנה כקישור לפרסום השלישי, ולא רק. הוא שב ומייחס לקלין ולפריד ש"חטפו תינוקות".
- (19) פרסום 5 הוא פוסט בפייסבוק. שם נכתב בין היתר ביחס לצווכר כי היא "חטפה 4 בנות מאמא. צווכר לקחה את הסחורה...", "הנזק שגרמה וגורמת צווכר, בלתי נתפס. זו טובת הילד במשרד הפשיעה לסחר בילדים".
- (20) פרסום 6 הוא טקסט אינטרנטי זהה לפרסום 3 אך מופיע באתר אחר ותחת שם אחר. כותרת הטקסט: "עו"ס מאיה קלין ואמנון פריד לשכת רווחה קרית יובל ירושלים חטפו תינוקות מיולדת בבית חולים שערי צדק ירושלים". גם כאן, המפרסם מכנה את התנהלות קלין, פריד ועוד אדם אחר, התנהגות "שמדיפים שחיתות, מרמה ואשפוז כפוי שלא כדין לצרכי סחר בילדים ותאוות בצע". המפרסם חוזר על דברים שבפרסום השלישי כלפי קלין ופריד. גם בפרסום התייחס המפרסם לעניין אישי כביכול של קלין.
- (21) פרסום 7 הוא פוסט בפייסבוק. מפרסם הפוסט מכנה את קלין "פקידת סעד עבריינית שהחליטה על חטיפת תינוקות מיולדת בבית חולים שערי צדק אתמול...". גם כאן, מתייחס המפרסם לנושא אישי כביכול של קלין והמעניין יעיין בפרסום. המפרסם אף צירף לטקסט תמונה לועגת של קלין וכן ככל הנראה סרטון שכותרתו "בת החוטפות הסוציאליות בישראל".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

22) פרסום 8 טקסט אינטרנטי שכותרתו: "מאיה קלין עו"ס רווקה עבריינית לחוק נוער לשכת רווחה ירושלים - ...". הפרסום מתייחס גם לנושא אישי לכאורה של קלין ובהמשך אף מתייחס לאחד מבני המשפחה שלה ולתיאור מצבו כביכול. מפאת צנעת הפרט, מלל הדברים לא יוצג. המעיין יעיין בפרסום עצמו, גופו וכותרתו. בכל מקרה, המפרסם מציג התנהלות מסוימת כביכול של קלין, כאשר "בית משפט ומשרד הרווחה שותפים לעבירה שבוצעה". כמו כן, באותו פרסום כותב המפרסם כי לקלין "אין לה כל בעיה להתגייס לתעשיית חטיפת הילדים ולקחת חלק בחטיפת ילד מאמא שלו לצורך פרנסת תעשיית האומנה, וסחר בילדים המגלגלת מיליארדי שקלים". לפרסום צורפו תמונות אישיות של קלין ובת-משפחתה.

23) פרסום 9 הוא לקט של 6 פרסומים בפייסבוק. באחד נרשם שקלין פעלה עם בית חולים "לחטוף תינוקת לאימוץ" (9.6.2016); בשני פונתה קלין "חוטפת סוציאלית רווקהש..." (22.6.2016); בשלישי, מעל תמונתו של לייבל נרשם: "בוקר טוב? עלינו על עוד תרגילים מסריחים של אמנון פריד ומאיה קלין החוטפים הסוציאליים" (14.6.2016 בשעה 07:35); ברביעי נרשם: "עדכון על הבוקר לגבי היולדת משערי צדק ועל המשך התרגילים המלוכלכים של אמנון פריד ומאיה קלין" (14.6.2016 בשעה 07:19); בחמישי פורסם: "עו"ס מאיה קלין ואמנון פריד לשכת רווחה קרית יובל ירושלים חטפו תינוקת מיוולדת בבית חולים..." (10.6.2016); באחרון פורסם: "אמנון פריד עו"ס לחוק נוער לשכת רווחה קרית יובל ירושלים סוחר בעוברים - חשיפת תיעוד לחטוף תינוקת טרם לידתה" (11.6.2016), זאת בצירוף תמונתו של פריד.

האם מדובר בלשון הרע

24) לפי סעיף 1 בחוק איסור לשון הרע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -
(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו
2 המינית או מוגבלותו;
3 בסעיף זה -
4 "אדם" - יחיד או תאגיד;
5 "מוגבלות" - לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה
6 או זמנית"
7
8 לפי סעיף 2 בחוק, מהו פרסום: (25)
9
10 "(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות
11 ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
12 (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות -
13 (1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או
14 לאדם אחר זולת הנפגע;
15 (2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם
16 זולת הנפגע"
17
18 אמת המידה לפיה נבחן אם מדובר בפרסום שיש בו לשון הרע היא כפי שנקבע בפסיקה (26)
19 המנחה בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337 (1989):
20
21 "השאלה העיקרית והמרכזית בערעור זה היא, מהי המשמעות של הדברים
22 שפורסמו בעיני הקורא הסביר והרגיל. ההלכה היא, שאין חשיבות לשאלה
23 מה הייתה כוונתו של המפרסם מחד גיסא, ואין חשיבות לשאלה כיצד
24 הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים מאידך גיסא. המבחן
25 הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות, שקורא סביר
26 היה מייחס למלים..."
27 (ההדגשה אינה במקור)
28
29 (ראו גם: רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.2006); רע"א 7830/06 חסר-ישי נ'
30 גילת (2.3.2011); רע"א 8685/12 גואנמה נ' כל אלערב בע"מ (24.2.2013)).
31
32 בשלב זה נניח בצד את שאלת זהות המפרסם. לאחר מתן הדעת לטיעוני הצדדים לעניין (27)
33 תוכן הפרסומים, לאחר קריאת הטקסטים ומתן הדעת למועדיהם השונים (כי אם חלקם
34 סמוכים בזמן), לטיבם ולדיבוי הפלטפורמות או הפורומים שבהם פורסמו, במכלול של
35 כל אלה, הגעתי למסקנה לפיה כל הפרסומים האלה מהווים דברי לשון רע מובהקים.
36

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- (28) ובכן - להשקפתי - ביטויים "רוצה לחטוף תינוקת", "לצרכי מילוי המוסדות והסחר בילדים", "חוטף סוציאלי", "חוטפת סוציאלית", "נכנס לנשים הביתה ללא ידיעתן ומתחבא בביתן למטרת הצצה", "חולה בפאראפיליה, מציצנות", "חטפו תינוקת מיולדת", "התנהגות...לצורכי סחר בילדים", "חטפה 4 בנות מאמא", "עבריינית שהחליטה על חטיפת תינוקת", "אין לה כל בעיה להתגייס לתעשיית חטיפת הילדים ולקחת חלק בחטיפת ילד", "תעשיית האומנה וסחר בילדים המגלגלת מליארדי שקלים", כולם ביטויים קשים וגסים.
- (29) נכון, מדובר בפרסומים שכולם נעשו על רקע עבודתם של התובעים 4-2 כעובדים סוציאליים בלשכות הרווחה בעירייה, זאת במסגרת סמכויותיה הסטטוטוריות של האחרונה וסמכויותיהם של התובעים 4-2 מכוח הדין לטיפול בתחום הרווחה. תחום זה, כידוע, כולל גם טיפול בענייניהן של משפחות נזקקות, לרבות טיפול בבקשות להוצאת ילדים ממשפחותיהם בהתקיים העילות הקבועות לכך בדין. בעיניי, הפרסומים כבר חרגו מלהיות שיח נוקב או ביקורתי בלשון מושחזת או בוטה. מדובר בפרסומים אישיים, מעליבים, פוגעניים תוך חדירה קשה לפרטיות והם נועדו להשפיל ולבוז את התובעים 4-2 על רקע תפקידם (ראו גם עדות פריד: ע' 37-38; עדות קליין: ש' 9, ע' 44; עדות מטות: ע' 96). פרסומים אלה אינם יכולים לדור תחת חופש הביטוי. מדובר בפרסומים פזורים בפלטפורמות שונות, ממועדים שונים, סגנונם דומה וחלק מתכניהם חוזר על עצמו, דבר שמרחיב הן את יריעת החשיפה להם הן את עוצמת המסרים שבהם. חלק מהם היו מלווים גם בפרסום תמונות אישיות של פריד וקליין, לרבות תמונות לעג שלהם. חמור מכך, חלק מהם כללו עניינים אישיים כביכול אודות מושא הפרסומים.
- (30) למשל, ביחס לקליין נטען כי היא "חוטפת" ילדים מתוך מגיע (פרסום 9). ביחס לפריד, הפרסומים לא פסחו על בני משפחתו וכן יוחסה לו בפרסום 2 מעין אבחנה רפואית פסיכולוגית במעטפת מינית (ראו הגדרת "מציצנות" לפי לשון המפרסם בתוך הפרסום). אם לא די בכך, באותו פרסום 2, מביע המפרסם "תקווה" כי המשטרה תעצור את פריד או למצער הוא יעבור בדיקה נפשית, שכן "הכתובת על הקיר - השלב הבא אונס?".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- (31) מדובר בפרסומים פרסונליים שיש בהם ללעוג, להשפיל ולבזות את העובדים הספציפיים על רקע עבודתם. דבר זה יש בו, כטענת התובעים, לערער את אמון הציבור במוסד זה ובעובדיו, אשר ממילא הם עוסקים בתחום חברתי טעון, רגיש ועדין, ורובו ככולו חוסה תחת כללי סודיות מכוח הדין, כאשר מטרת כללים אלה לא להגן על העוסקים במלאכה אלא על המשפחות הנזקקות והמטופלים. המפרסמים מייחסים לתובעים, למעשה, שלל ביצוע עוולות אזרחיות ועבירות פליליות כגון: חטיפה, הסגת גבול, פגיעה בפרטיות, סחר בבני אדם ועוד. אשר לעירייה, הפרסומים אמנם היו מכוונים בעיקר כלפי התובעים, אך אלה הם עובדיה ובחלק גדול מהם, צוינו שמות לשכות הרווחה הרלבנטיות (פרסומים 3, 5, 6, 8 ו-9). בנוסף, המלל, הסגנון, הניסוח והצבר של הפרסומים, מעיד על מגמתיות של התוכן. לא התרשמתי כי הייתה במה מהם כל הסתייגות ולו לכאורית שמא מדובר ב"חשדות" בלבד, במעשים לכאורה, בהשערות כלליות או בהבעת דעה ביקורתית בלבד. לשון הפרסומים הייתה ברורה ונחרצת והציגה את התוכן כעובדות.
- (32) לייבל, שמכחיש כל זיקה לרוב המכריע של הפרסומים, נשען בהגנתו (תוך השלכה גם על הגנת הנתבעת), בין השאר, על הכרעת הדין שניתנה בעניינו בהליך פלילי שהתנהל נגדו (ת.פ. (שלום - י-ם) 49243-11-16 מדינת ישראל נ' לייבל (24.3.2019)). באותו מקרה, הוא הועמד לדין בשישה אישומים, שמייחסים לו ביצוע עבירות פגיעה בפרטיות, העלבת עובד ציבור (ריבוי עבירות) וכן הפרת הוראה חוקית (ריבוי עבירות). גם אותם אישומים נשענו על פרסומים נוקבים כלפי עובד סוציאלי. בחלק מהם, פרסם לייבל או שיתף פרסומים שבמסגרתם פינה את המתלוננת שם כ"חוטפת ילדים" או "חוטפת תינוקות". באותו מקרה, הנתבע (הנאשם שם) זופה מביצוע רוב העבירות שיוחסו לו אך הורשע בביצוע עבירה אחת בלבד (הפרת הוראה חוקית). לעניין השימוש בתיבה "חוטפת ילדים", עמד בית המשפט בהכרעת דינו בהליך האמור על חריפות הפרסום והקושי הטמון בו, אך לגישתו "ברי כי כוונת הדברים לא הייתה כפשוטה, שפקידות הסעד חוטפות ילדים" אלא הביטוי מתייחס "במובנו הענייני לליבת הביקורת על המעשה השלטוני" (פסקה 43 בהכרעת הדין).
- (33) על הכרעת הדין האמורה הוגשו ערעורים הן של המדינה הן של לייבל לבית המשפט המחוזי בירושלים (ע"פ 7975-07-19 מדינת ישראל נ' לייבל). ערכאת הערעור דחתה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- ביום 26.2.2020 את ערעורו של לייבל על הרשעתו היחידה וכן דחתה גם את חלק הארי
בערעור המדינה על הזיכויים של הנתבע למעט זיכוי אחד (זיכוי שהיה באישום הראשון).
בית המשפט המחוזי מצא להרשיע את הנתבע באותו אישום בביצוע עבירת פגיעה
בפרטיות.
- לענייננו, בהתייחסו לביטויים שבפרסומי הנתבע, ביניהם "חוטפות ילדים" או "חוטפת
תינוקות", קבע בית המשפט המחוזי (פסקה 24) כי הם ביטויים "מעליבים ופוגעניים"
ונוגעים לשורש עבודתן של המתלוננות שם (עובדות סוציאליות) בהפעלת סמכויותיהן
בנוגע לקטינים נזקקים. ביטויים כאלה, כך בפסק הדין, "חותרים תחת הלגיטימיות של
הפעלת סמכויותיהן של המתלוננות, ותחת הגרעין המוסרי-ערכי ממנו המתלוננות
שואבות את כוחן במילוי תפקידן". אל מול הפגיעה האמורה, בחן בית המשפט גם את
עוצמת הפגיעה בחופש הביטוי של הנתבע. ביישום המבחן התוכני לבחינת יסודותיה של
עבירת ההעלבה, קבע בית המשפט כלהלן (פסקה 28):
- "הנה כי כן, מסקנתנו היא כי התבטאויותיו של המשיב היו פוגעניות
ומעליבות. הן פגעו בכבודן של המתלוננות כעובדות ציבור בנוגע למילוי
תפקידן, ונגעו בגרעין הערכי-מוסרי אשר ממנו הן שואבות את מקור כוחן.
עם זאת, מדובר בהתבטאויות שאופיין הדומיננטי הוא פוליטי-חברתי.
על-אף היותן פוגעניות ולמרות לשונן העולבת, הן מגשימות בעוצמה
גבוהה את התכליות המונחות בבסיס חופש הביטוי בהיותן דברי ביקורת
כנגד מדיניות הרשות הציבורית ואופן פעולת עובדיה. בהתחשב בכך
ובהתאם להלכת סגל, יש לנקוט ריסון רב ביחס להתבטאויות מן הסוג
האמור במסגרת עבירת ההעלבה, בהיותן מצויות בליכת חופש הביטוי
אשר כידוע תכליתו להגן: "...לא רק על דעות מקובלות ואהודות... אלא
גם - ובכך עיקר מבחנו של חופש הביטוי - על דעות חריגות, מקוממות
ומכעיסות, המושמעות על רקע מאורעות מסעירים ובסגנון בוטה וצורם"
(דברי השופט מצא בבג"צ 2888/97 נוביק נ' הרשות השנייה לטלוויזיה
ולרדיו, פ"ד נא(5) 193, 201 (1997))"
- (ההדגשה אינה במקור)
- על פסק הדין האמור הוגשה על-ידי לייבל בקשה לבית המשפט העליון למתן רשות
ערעור (רע"פ 4743/20 לייבל נ' מדינת ישראל). הבקשה נדונה בהסכמה כערעור.
הבקשה נסובה על ערעור של לייבל כאמור בגין הרשעתו בעבירה הנוספת בבית המשפט
המחוזי, ובפרט, ביחס לשאלת הפרשנות של החלופה "הטרדה אחרת" הקבועה בהוראת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- סעיף 2(1) בחוק הגנת הפרטיות. בית המשפט העליון דחה ביום 21.7.2022 את הערעור של הנתבע בקובעו בין השאר, כי התיבה האמורה היא בבחינת הוראת סל גמישה שמספקת הגנה למרחב הפרטי של האדם מפני הטרדה שנעשית ברשות היחיד או ברשות הרבים, כאשר זו יכולה להתרחש גם במרחב הפרטי ה"וירטואלי" (פסקה 21).
- משם לכאן. לאחר מתן הדעת לסוגיה משפטית זו, לטעמי, אין לגזור גזירה שווה בין תוצאת ההליך הפלילי האמור לבין פינוי עובד סוציאלי הנושא משרה ציבורית כ"חוטף ילדים או תינוקות" כבמקרה לפנינו לצורך חוק איסור לשון הרע. באותו הליך, כזכור, הועמד הנתבע לדין בגין ביצוע עבירת ההעלבה. כפי שהיטיב לעמוד על כך בית המשפט המחוזי בהליך הערעור, נוכח מרפזיותו של עיקרון חופש הביטוי בשיטתנו הדמוקרטית, כמתחייב בפסיקה המנחה של בית המשפט העליון (דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל, פ"ד סה(1) 23 (2011) (להלן: "עניין אונגרפלד")), מצא בית המשפט כי יש לצמצם את גבולות עבירת ההעלבה ולקבוע תנאים מצמצמים לתחולתה. כך שלצורך תחולתה נבחנים שני מבחנים מצטברים: הראשון - מבחן תוכני שעיקרו משמעות הביטוי והוא בוחן את יסוד ההעלבה; השני - מבחן הסתברותי שעיקרו בסיכון שנעוץ בביטוי, קרי: ההסתברות של ודאות קרובה לפגיעה קשה באופן מילוי תפקידו של עובד הציבור. כאמור, בית המשפט עמד על כך שיש "לנקוט ריסון רב ביחס להתבטאויות מן הסוג האמור במסגרת עבירת ההעלבה".
- שונה הדבר ביחס לבחינת הפגיעה בשם הטוב מכוח חוק איסור לשון הרע. הדין הפלילי שמעגן את עבירת ההעלבה מחד גיסא, והדין שמעגן את הזכות לשם הטוב מאידך גיסא, מהווים מערכות נורמטיביות שונות כאשר הערכים המוגנים בכל אחת מהן הם שונים. כך שנקודת האיזון הראויה בין הזכות לחופש הביטוי לבין הערך המוגן בכל אחת משתי המערכות הללו, היא שונה. הערך המוגן בעבירת ההעלבה שבחוק העונשין אינו הפגיעה בעובד הציבור כאינדיבידואל, אלא האינטרס הציבורי לשמירה על תפקודו התקין של השירות הציבורי דרך השמירה על כבוד האדם של עובד הציבור כאורגן באותה מערכת. לעומת זאת, דיני לשון הרע נועדו להגן על שמו הטוב של האינדיבידואל, על כבודו, על צנעת הפרט שלו ועל האוטונומיה האישית שלו (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל, פסקאות 51-52 (13.8.2008)). ללא ספק, אינדיבידואל זה כולל גם עובד ציבור.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1
2 מבלי להיכנס לעומק הפולמוס בין הדעות שהובעו בעניין אונגלפלד לעיל, אך הן לפי (38)
3 דעת הרוב הן לפי דעת המיעוט, אין להחיל את ההגנות שבחוק איסור לשון הרע על
4 עבירת ההעלבה נוכח השוני בין מערכות הדינים. כמו כן, אין מחלוקת כי לעובד הציבור
5 מצויה הגנה בחוק איסור לשון הרע על שמו הטוב בגין ביטוי מסוים נגדו, אף אם אותו
6 ביטוי אינו מקים את עבירת ההעלבה. שכן, כאמור, נקודות האיוון בין הערכים המוגנים
7 בשתי המערכות לבין חופש הביטוי, הן שונות. המחלוקת באותו הליך הייתה בעיקר:
8 "לאופיים ולטיבם של המוקדים בהם נערכת מלאכת האיוון בין חופש הביטוי לתכלית
9 העבירה, קרי הפרשנות שיש לתוכן הביטוי והמבחן ההסתברותי שיש לאמץ" (סעיף 1
10 בחוות דעתה של כבוד השופטת (בדימ') ע' ארבל).
- 11
12 לעניין נקודות הממשק בין המערכות הנורמטיביות, בדעת הרוב שהושמעה בעיקר מפי (39)
13 כבוד השופטת (בדימ') א' פרוקציה (פסקה 44 בחוות דעתה) ואשר צידדה בהותרת
14 ההרשעה של המערער באותו הליך על כנה, נאמר:
15
16 "...הצרת ההגנה על העובד ביחס לדברי ביקורת תוך הנחה כי נתונה לו
17 הגנה במישור של תביעה על-פי דיני לשון הרע, כהצעת חברי, אינה
18 מספקת מענה אמיתי לצורך בהגנה ממשית על עובד הציבור, ואינה
19 מממשת את תכלית האיסור הפלילי במלואה. דרך-כלל, עובד ציבור מן
20 השורה לא ייחלץ באופן מעשי להגיש תביעה לשון הרע לבית המשפט
21 לצורך הגנה על שמו הטוב בעקבות השפלה וביזוי שחוזה במילוי תפקידו.
22 אין בידו הממון, הזמן, המשאבים הנפשיים והרצון לנהל הליכים להגנה
23 על שמו שנפגע במסגרת מילוי תפקידו. יתר על כן: הוא זכאי להגנת
24 המערכת הציבורית על פגיעה שנפגע במילוי תפקידו, ואין מקום והצדקה
25 להותירו למלחמת יחיד. המערכת הציבורית היא זו שצריכה לספק לו הגנה
26 על פגיעה עמוקה בכבודו, המקרינה על כבודה של המערכת כולה, ותכלית
27 זו יש להגשים, בין היתר, בגדרה של עבירת העלבת עובד ציבור"
28
- 29 אשר לדעת המיעוט שצידדה בביטול ההרשעה בפלילים, זו הובעה בעיקר על-ידי המשנה
30 לנשיאה (כתוארו אז), כבוד השופט א' ריבלין (פסקה 47 בחוות דעתו) מתוכה נצטט
31 דברים אלה:
32
33 "כאמור לעיל, חוק לשון הרע ועבירת "העלבת עובד ציבור" משקפים שתי
34 מערכות נורמטיביות נפרדות. כפי שעבירת "העלבת עובד ציבור" אינה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 יונקת מחוק לשון הרע, כך גם חוק לשון הרע אינו מצטמצם להגדרת
2 עבירת "העלבת עובד ציבור". ייתכן כי ביטוי מסוים יקים פגיעה בשמו
3 הטוב של אדם שלא ניתנת להצדקה אף בהתחשב בזכות לחופש
4 הביטוי; אולם אותו ביטוי ממש עשוי שלא לפגוע באינטרס הציבורי
5 של שמירה על תפקודו התקין של השירות הציבורי במידה המצדיקה
6 את הגבלת חופש הביטוי במסגרת עבירת "העלבת עובד ציבור"
7 (ההדגשה אינה במקור)
8
- 9 בפסיקה מאוחרת יותר של בית המשפט העליון וביחס לסוגיה ספציפית זו, בחוות דעתו
10 של כבוד השופט י' דנציגר ברע"פ 5991/13 סגל נ' מדינת ישראל (2.11.2017), צוין
11 שם (פסקה 4) בזו הלשון:
12
13 "ייתכן כי ביטוי מסוים יפגע בשמו הטוב של אדם באופן בלתי מוצדק כך
14 שיהווה לשון הרע, אך לא יפגע באינטרס הציבורי של שמירה על תפקודו
15 התקין של רשויות השלטון ועל כן לא יהווה עבירה של העלבת עובד
16 ציבור, ולהיפך"
17
- 18 יוצא אפוא, כי גם אם זוכה הנתבע בגין פרסום "חוטף ילדים או תינוקות" מביצוע עבירת
19 ההעלבה, אין בכך כדי לשלול את לשון הרע הגלומה בפרסום זה, על כל הנגזר מכך. עוד
20 נזכיר בפרק זה, כי בתי משפט בהליכים אזרחיים דומים קבעו כי פרסום כינוי "חוטפת
21 ילדים" לצד ביטויים אחרים ביחס לפלוגי או אלמונית, הם בגדר לשון הרע (ראו למשל:
22 ע"א (המחוזי - ת"א) 43083-03-15 שם טוב נ' דוברובינסקי (30.11.2015); ת.א. (שלום
23 - י-ם) 21120-07-16 עיריית ירושלים נ' אברג'ל (23.11.2020); ת.א. (שלום - ת"א)
24 13036-07-14 גולן נ' שם טוב (15.6.2016)).
25
26 הפרסום והמפרסם
27
- 28 כעולה מהתביעה, הפרסומים לא נעשו בדרכים המסורתיות אלא בפלטפורמות שונות
29 באינטרנט שהם "אמצעי אחר" כלשון סעיף 2(א) בחוק (ראו והשוו: רע"א 1239/19
30 שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ (להלן: "עניין ניידלי"); רע"א
31 1688/18 סרנה נ' נתניהו (15.4.2018)).
32

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- (43) פרסומים 4-1: אלה פורסמו כך לטענת התובעים על-ידי לייבל באתר motileybel.com. 1
הנתבע מכחיש בתוקף. במחלוקת זו, לאחר בחינת חומר הראיות ומהתרשמותי מעדויות 2
העדים, מסתברת יותר גרסת התובעים לפיה אלה בוצעו על-ידי הנתבע מאשר הכחשתו. 3
4
- (44) ראשית: האתר נושא את שמו של הנתבע. 5
6
- (45) שנית: הנתבע הצהיר בתצהירו, כי הוא עיתונאי ופעיל חברתי אשר הקדיש את מירב זמנו 7
לנושא "רגיש וכואב בחברה הישראלית שהינו הוצאת ילדים מחזקת הוריהם ע"י 8
משרד הרווחה" (סעיף 4). בתוך כך, הוא אישר כי חלק מפרסומיו הוא עשה בבלוג שנקרא 9
"MOTILEYBEL.COM" (סעיף 7). אתר זה לדבריו אינו ולא היה מנוהל על-ידו 10
והגישה אליו נעשית על-ידי מספר רב של אנשים שלעתים הם זרים "לחלוטין" (סעיף 11
17; ראו גם עדותו: ש' 16-29, ע' 72). יוצא אם כן, כי למעשה, בניגוד לכפירתו המוחלטת 12
לכל זיקה לאתר, לפי הכתובות לעיל נראה כי קיימת זיקה בין הנתבע לאתר שבו בוצע 13
הפרסום. 14
15
- (46) שלישית: לייבל בתצהירו (סעיף 24) אישר כי פרסם פוסטים בדף הפייסבוק שלו ביום 16
14.6.2016 ו-22.6.2016 (סעיף 5 בתצהיר קליין). מהצלבת הנספחים בין תצהירה של קליין 17
לבין כתב התביעה, מדובר בחלק מפרסום 9. מדובר בשני פרסומים בפייסבוק, מיום 14.6 18
ומיום 22.6, תחת השם "Moti Leybel" לצד תמונתו של הנתבע. בפרסום מיום 14.6 19
נראה כי צורף סרטון של הנתבע. החשוב לענייננו, בפרסום מיום 22.6 כותב הנתבע: 20
"היום בלילה בבלוגים שלי ושל לורי שם טוב!!!!" (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור). 21
מחד גיסא, ניתן להבין כי לנתבע היה קיים בלוג פעיל, ומאידך גיסא, הוא לא הראה מה 22
היא כתובת בלוג זה. מכאן, מסתברת יותר המסקנה לפיה הבלוג של הנתבע הוא למעשה 23
אותו אתר שנושא את שמו ואשר כותרתו מצוינת לעיל. לפיכך, נראה כי זיקתו לאתר זה 24
- גם אם אחרים היו רשאים לעשות בו שימוש כטענתו - היא זיקה הדוקה ואף יש לו 25
שליטה על אתר זה. 26
27
- (47) רביעית: בכתב ההגנה שהגישו הנתבעים הם הכחישו את הפרסומים מושא התביעה. 28
לעומת זאת, בעדותו לפניי וביחס לפרסומים 4-1 לעיל, הנתבע היה מסויג ולא היה נחרץ 29

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 בטענה ששוללת זיקה בינו לבין הפרסומים. כך למשל, עת נשאל למשל ביחס לפרסום 1
2 אם זה פרסום על-ידו, הוא השיב: "אני לא יכול לענות לך. אני מכיר את הפרסום,
3 עברו הרבה שנים מאז...אני באמת לא יכול להגיד לך, אם זה ספציפית שלי..." (ש'
4 32-30, ע' 71). ביחס לפרסום 2, עת נשאל אם הוא המפרסם, הוא השיב: "סביר להניח
5 שלא, יכול להיות שכן. עוד הפעם, זכרון..." (ש' 7-5, ע' 72). תשובות דומות ניתנו גם
6 ביחס לפרסומים 3 ו-4 (ש' 9-6, ע' 74). הנתבע אף אישר לפניי כי בפרסומים אחרים שלו
7 (שאינם חלק מהתביעה) ושהם לדעתו היו ביחס למקרים "מאד מאד קיצוניים", אז השפה
8 שלו הייתה "טיפה בוטה" והוא השתמש אז במושגים "חוטפות ילדים, חוטפות
9 סוציאליות ודברים כאלה" ובוזה לדבריו הסתכם סגנון הניסוח שלו (ש' 8-6, ע' 73),
10 בהמשך העיד כי "אולי" השתמש גם ב"כת החוטפים הסוציאליים" (ש' 10-9, ע' 81).
11
- 12 (48) חמישית: כאמור, לפי הודעת הפרקליטות הפלילית, הנתבע הועמד לדין בביצוע עבירת
13 ההעלבה בגין אחד הפרסומים לעיל (לעניין הפרסום הספציפי, ראו סעיף 2) (א) בהודעת
14 הפרקליטות מיום 15.1.2018)). מדובר בפרסום שנעשה באותה פלטפורמה
15 motileybel.com. כתב האישום מהווה ראיה מינהלית (בג"ץ 6549/13 תנועת אומ"ץ נ'
16 ראש עיריית בת ים, פסקה 38 (20.10.2013)). אמנם אין די בראיה זו כדי להרים את נטל
17 ההוכחה המוטל על התובע בדין, אך היא חלק ממארג הראיות. נזכיר, אף אחד מהצדדים
18 לא טרח לעדכן את בית המשפט אם חלו התפתחויות בהליך הפלילי, בפרט, אם ניתנה
19 הכרעת דין שיש בה להשפיע על הליך זה.
20
- 21 (49) מכל אלה, מסתברת יותר המסקנה לפיה הפרסומים 1-4 נעשו על-ידי הנתבע, ולכל
22 הפחות, זה נעשה באתר שבשליטתו ועל דעתו. הנתבע טוען להגנתו, כי מאחר ושמו אינו
23 מופיע בדו"ח המשטרה כמי שנכנס לאתרים מושא התביעה, כי אז זה מוכיח את העדר
24 הזיקה בינו לבין פרסומים אלה. אין בידי לקבל טענה זו, בין בהינתן האינדיקציות לעיל
25 ובין לאחר ששמעתי את עדות עורך הדו"ח (השוטר דוד). כעולה מעדות האחרון, עצם
26 העובדה לפיה שם הנתבע אינו מופיע בדו"ח "זה לא אומר שהוא לא קשור לאתרים"
27 (ש' 13-9, ע' 37). עוד לעניין דו"ח זה, כפי שהיה ניתן להבין מתשובותיו המסויגות של
28 השוטר דוד, הדו"ח רק מרכז שמות משתמשים ספציפיים, איזה כתובות IP השתמשו בהן
29 ולאיזה אתרים במרשתת הם נכנסו. למעשה, אם הוכח כי משתמש X נכנס לאתר Y ועשה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- בו שימוש, האם בהכרח מתחייבת המסקנה ששוללת כניסת Z לאתר Y ולעשיית שימוש בו (ראו והשוו עם מה שניתן להבין מעדות השוטר דוד: ש' 10-8, ע' 38; ש' 10-9, ע' 39). במילים אחרות, העובדה שלפי הדו"ח משתמש X שאינו הנתבע נכנס לאתר motileylebel.com, אינה מובילה בהכרח למסקנה לפיה משתמש או משתמשים אחרים (לרבות הנתבע) לא נכנסו לאתר זה ולא עשו בו שימוש.
- פרסום 5: גם כאן מסתברת יותר המסקנה לפיה מדובר בפרסום שבוצע על-ידי הנתבע ששיתף פוסט של הנתבעת, מאשר הכשתם. הפרסום מתייחס כאמור לצווכר. מדובר בפרסום בפלטפורמת הפייסבוק תחת השם: "מוטי לייבל - העמוד הרשמי". הנתבע מכחיש כל קשר לעמוד זה (סעיף 27 בתצהירו ועדותו לפניי: ע' 74-75). ברם, מירב האינדיקציות מצביעות על כך שהוא שלו.
- ראשית: הדף נושא את שמו ותמונתו. שנית: התמונה שמופיעה בפוסט האמור, היא אותה תמונה שמופיעה בעמוד הפייסבוק "Moti Leybel" שבו הודה הנתבע בקיומו ובהפעלתו. שלישית: מעיון בשני "הפוסטים", זה מיום 10.7 וזה מיום 14.6 עולה כי שניהם מקושרים בשיתוף (shared) אחד עם השני, לרבות עם דף פייסבוק על-שם "לורי שם טוב" שבו מופיעה תמונתה. הנתבעת העידה לפניי כי יש לה חשבון פייסבוק אחד "לורי שם טוב" (ש' 5, ע' 47) וכי התמונה המופיעה היא התמונה שמזוהה בה באתר שלה (ש' 16-18, ע' 47). הנתבעת מכחישה קשר לפרסום זה. למרות הכחשותיהם, לא מצאתי בפי הנתבעים כל הסבר מניח את הדעת ביחס לקשר זה באמצעות שיתופים בין דפי החשבון המוזכרים, ודוק: בשאלה האם השיתופים האמורים אינם שלהם. הנתבעים בעדויותיהם והכחשותיהם, שלעתים היו מסויגות, יצרו עמימות לקשר ביניהם ביחס לפרסומים, עמימות שנזקפת לחובתם מבחינה ראייתית. לאחר כל אלה, מתחייבת המסקנה לפיה גם הדף "מוטי לייבל - העמוד הרשמי" הוא של לייבל והיווה לו פלטפורמה לפרסומים שלו או מטעמו בהרשאתו.
- לעניין פרסום זה, לא נעלמה מעיני העובדה לפיה בתוכן הפרסום אוזכר הנתבע אך בגוף שני עת נכתב "העיתונאי מוטי לייבל נמצא כרגע...". ברם, לא מצאתי באמור כדי לגרוע מהמסקנה לפיה הפרסום נעשה על-ידיו. גם אם נניח שהנתבע התיר לאחרים לפרסם

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- בשמו באתר שלו ולא הוא היה המנסח, הרי על דרך האנלוגיה, אם פעולת הדהוד של פרסום בפייסבוק באמצעות "שיתוף" (share) יכולה להוות פרסום לשון הרע עת מושא השיתוף הוא דיבתי (ראו: עניין ניידלי לעיל), נראה כי מקל וחומר שמתן האפשרות לזולת לגישה חופשית לפלטפורמה של פלוני, אשר נושאת את שמו ובשליטתו, יכולה להעמידו לפני החובות שבדין הנובעות מפרסום כזה או אחר. בנוסף, השימוש בגוף שני יכול להסביר גם את האפשרות לפיה הפוסט פורסם במקור על-ידי הנתבעת והנתבע רק שיתף אותו כפי שמסתמן מהרשום בו. לעניין זה, עת נשאלה הנתבעת אם היא כתבה את הדברים, כי אז השיבה: "אני לא זוכרת, יכול להיות" (ש' 24-25, ע' 46).
- 9
- 10 הנתבע טען לפניי בדיון כי יש אנשים שפרסמו דברים בשמו ותחת תמונתו כביכול, לפיכך (53)
- 11 הוא דיווח לפייסבוק ועקב זאת הורדו פרסומים (ש' 30-36, ע' 79). ברם, טענה זו אינה נתמכת בתשתית ראיתית כלשהי זולת עדותו. הנתבע לא צירף דוגמאות לשימוש כזה, לא צירף דיווח לפייסבוק או אף תלונה למשטרה בגין התחזות וכו'.
- 14
- 15 פרסום 6: הפרסום מיוחס לנתבעת כאשר זה נעשה באתר "mothers-cry.com" ("זעקת (54)
- 16 האמהות" בעברית) תחת השם "אילנה סתיו". הנתבעת מכחישה כל זיקה נטענת בינה לבין אתר זה. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, הגעתי למסקנה לפיה מסתברת יותר ועדיפה בעיניי גרסת התובעים לפיה הפרסום נעשה על-ידי הנתבעת מאשר הכחשתה הנחרצת.
- 19
- 20
- 21 ראשית: כעולה מהדו"ח המשטרי שהגיש הנתבע במסגרת ראיותיו, מסתבר כי כתובות (55)
- 22 ה-IP לשם המשתמש Ilanastav100 היו בשימוש של בן-זוגה של הנתבעת (אוזכר שמו ומספר זהותו מחד גיסא, ומאידך גיסא ראו דברי הנתבעת: ש' 1, ע' 35). הנתבעת לא סתרה כי המוזכר הוא בן-זוגה, ולא רק. היא לא הגישה תצהיר שלו כחלק מראיות ההגנה ולא העידה אותו כדי להפריך כל זיקה שלה לשימוש תחת השם "אילנה סתיו". שנית: מצרופה מספר 13 לכתב התביעה, עבור חשבון הפייסבוק תחת השם "זעקת האמהות", מופיעים "לורי שם טוב" ותמונתה וכך גם הנתבע כ-"ADMINS" מנהלי הקבוצה. הנתבעים לא סתרו באמצעות ראיות מניחות את הדעת נתונים אלה. הנתבעת אישרה בעדותה כי היא אחת ממקימות דף הפייסבוק "זעקת האמהות" (ש' 30-32, ע' 48; ראו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 גם ע' 49). שלישית: לעניין פרסום זה ואחרים, הועמדה הנתבעת לדין הפלילי (סעיף
2 2(ב) בהודעת הפרקליטות המוזכרת). כתב האישום מהווה ראיה בין שלל הראיות.
3
- 4 פרסום 7: בניגוד לפרסומים האחרים מושא התביעה, לא הוכחה זיקה מסתברת של
5 הנתבע לדרך הפייסבוק "עושים שכונה לפקידות הסעד". אמנם הסתבר בהליך הפלילי
6 שהתנהל נגד הנתבע (ת.פ. 16-11-49243), שם באישום השישי, כי הוא הודה ששיתף
7 ביום 31.7.2015 בדרך פייסבוק הנקרא "עושים שכונה לפקידות הסעד" פרסום נגד
8 עובדת סוציאלית פלוגית (פסקאות 18 ו-91 בהכרעת הדין מיום 24.3.2019). ואולם, לא
9 הונחו ראיות נוספות מניחות את הדעת שיוצרות זיקה של ממש בין הנתבע לבין דף זה,
10 לא כל שכן ביחס לפרסום 7 (כך למשל: לא מצאתי בחקירת הנתבעת לעניין זה כדי לחזק
11 את המסד הראייתי הנדרש (ע' 50-51)).
12
- 13 פרסום 8: מדובר בפרסום באתר "lory-shemtov.com". גם כאן, מצאתי לקבוע כי
14 הנתבעת היא המפרסמת. ראשית: האתר נושא את שמה. היא אישרה כי הקימה אתר בשם
15 לעיל אך הורד (ש' 28-30, ע' 51). לדבריה, היו עוד כותבים באתר זה (ש' 32, ע' 51) אך
16 היא מכירה את הפרסום (ש' 32, ע' 51). בהמשך העידה: "אני לא מתכחשת לכתבה
17 הזאת כמובן, הכל אמת בפרסום" (ש' 5-6, ע' 52) אך לדידה היא לא המפרסמת אלא
18 מישוהו אחר שהעלה את זה באתר שלה (ש' 9-10, ע' 52; ראו גם סעיף 25 בכתב
19 סיכומיה).
20
- 21 שנית: מעיון בלקט שבפרסום 9, צורף שם פוסט בפייסבוק מיום 11.6.2016 תחת השם (58)
22 "לורי שם טוב" ולצדו תמונת הנתבעת. בתחתית של אותו פוסט מפנה לקישור בכתבה
23 באתר "LORY-SHEMTOV.COM". נזכיר, אותו חודש, ביום 22.6.2016 פרסם הנתבע
24 פוסט (שהודה בקיומו) ובו הזכיר קיומם של בלוגים שלו ושל הנתבעת. גם כאן, מסתברת
25 יותר המסקנה כי זה היה האתר של הנתבעת.
26
- 27 שלישית: באותו פרסום מציינת המפרסמת כי קלין פעלה כפי שפעלה כביכול "לצורך" (59)
28 פרנוס תעשיית האומנה, וסחר בילדים המגלגלת מיליארדי שקלים". בדיון לפניי, היא
29 העידה בין השאר, שהיא יודעת "מידעה אישית, שהוצאת ילדים מהבית זה עסק כלכלי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 שמגלגל מליונים. אנשים מתעשרים מכך. עמותות מתעשרות מכך. זה התחיל ממשוהו
2 קטן והסתעף לרשת תמנונית, שאפילו אני עצמי לא רציתי לדעת עד להיכן זה מגיע"
3 (ש' 26-28, ע' 42). נכון, עצם הדמיון בין עדות הנתבעת לבין תוכן הפרסום אין בו
4 כשלעצמו לבסס ממצא לפיו העדה היא המפרסמת. ואולם, דמיון זה בתוכן יש בו לחזק
5 את ההסתברות לפיה העדה היא המפרסמת, שעה שהעדה התייחסה לסוגיה זו בפתח
6 חקירתה ובטרם נשאלה באופן ספציפי על פרסום 8.
- 7
- 8 רביעית: הנתבעת נשאלה על-ידי בית המשפט במהלך עדותה: "...האם יש מישהו (60
9 שיכול במסגרת האתר שלך לפרסם דברים בשמך?", היא השיבה: "כן. בטח. בוודאי.
10 כן. בוודאי, אדוני. כמו שישנו אתר, בוודאי, אדוני" וגם אם זה נעשה ללא ידיעתה.
11 בהמשך, היא שבה וציינה כי היא מכירה את "הכתבה" הספציפית, זה נעשה בידיעתה
12 (ש' 30-36, ע' 52; ע' 53) והיא מסכימה לה (ש' 20, ע' 53). כאשר נשאלה הנתבעת אם
13 היא הייתה מרשה לכל אחד לפרסם באתר שלה, השיבה בשלילה. לדבריה היא הייתה
14 מפקחת על הפרסומים כאשר הפרמטר לפרסום הוא אמיתות התוכן בעיניה, וכלשונה:
15 "דברים שלא היו נכונים, הייתי מפקחת. הייתי מוציאה גם אדמינים" (ש' 16-17, ע'
16 53). לעניין התמונות הפרטיות של קליין, נימקה הנתבעת כי אלו מחשבון הפייסבוק של
17 קליין (ע' 53-54). בנסיבות אלו, גם אם נניח שמנסח הפרסום אינו הנתבעת עצמה אלא
18 אחר זולתה, הרי שעה שזה נעשה באתר הנושא את שמה ובשליטתה וזה נעשה
19 בהרשאתה, האחריות על הפרסום רובצת גם עליה.
- 20
- 21 פרסום 9: מקבץ בן 6 פרסומים קצרים בפייסבוק. שניים מהם תחת השם "Moti Leybel" (61
22 (מיום 14.6.2016 ומיום 22.6.2016). שניים נוספים תחת השם: "מוטי לייבל - העמוד
23 הרשמי" (מיום 10.6.2016 ומיום 14.6.2016), והשניים האחרונים תחת השם "לורי שם
24 טוב" (מיום 9.6.2016 ומיום 11.6.2016). ביחס לפרסום מיום 9.6.2016 העידה הנתבעת
25 כי לא רק שמדובר בפרסום לא פוגעני אלא שגם "זו חובה חקוקה מצדי היתה, לפרסם
26 את מה שהיא עשתה לילדות" (ש' 34-35, ע' 54). ביחס לפרסום מיום 11.6.2016, לעצם
27 הפרסום השיבה העדה: "יכול להיות ששיתפתי, אני לא זוכרת דבר, אבל מה שאני
28 יכולה להגיד לך, שהכל אמת בפרסום" (ש' 6-7, ע' 57).
- 29

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

62) נוסף לשמות הזהים בין הפוסטים לבין הנתבעים (בהתאמה), אלא שגם ליד כל פוסט מופיעה תמונת הנתבע הרלבנטי. בין מרבית הפוסטים קיימים שיתופים כך ש-"Moti Leybel" עושה שיתוף עם "לורי שם טוב" ולהיפך (פוסט מיום 22.6 והאחר מיום 11.6); בנוסף, "Moti Leybel" עושה שיתוף עם "מוטי לייבל-העמוד הרשמי". כמזכיר, באחד הפרסומים נעשה שימוש בתמונה של פריד שבפרסום 1, וכך גם לכל הפוסטים תכנים וניסוחים דומים לפרסומים הקודמים. אני מפנה שוב לעמימות שיצרו הנתבעים ביחס למידת השיתוף בפרסומים.

סיכום ביניים

63) מכלל חומר הראיות מצטיירת התמונה לפיה רוב הפרסומים מושא התביעה נעשו על-ידי הנתבעים באופן שמפורט לעיל, בפלטפורמות שונות ולעתים באמצעות הפניה וקישור. כמכלול, חלק מהניסוחים והמסרים הם דומים. עוד כפי שעולה ממכלול חומר הראיות, בין הנתבעים היה שיתוף פעולה בביצוע האמור. הנתבעת העידה כי היא מכירה את הנתבע מזה כעשור וכי הוא אדם נדיר (ש' 22-27, ע' 43). היא העידה כי היו שותפים בכתבות ספציפיות כלשונה (ש' 32, ע' 44).

64) לאור האמור, קובע בזאת כי הפרסומים 1, 2, 3, 4, 5 וארבעה מפרסום 9 בוצעו על-ידי לייבל. הפרסומים 6 ו-8 ושניים מפרסום 9 בוצעו על-ידי שם-טוב. ביחס לפרסום 7, לא הוכח כדבעי כי בוצע על-ידי מי מהנתבעים.

ההגנות שבחוק

65) כפי שניתן להבין מטענות הנתבע בכתב סיכומיו לעניין ההגנות, נוסף להכחשתו לפרסומים, הגנתו החילונית מורכבת משלושה נדבכים: השימוש בביטוי "חוטפות ילדים" נחשב לביטוי פוליטי מחאתי ונהנה מחופש הביטוי; על השימוש בביטוי "מציצן" חלה הגנת אמת דיברתי; לא נגרם נזק לתובעים. ביחס לנתבעת, כעולה מכתב סיכומיה, היא כאמור מכחישה כל זיקה לפרסומים המיוחסים לה, ולחילופין היא טוענת להגנת "אמת דיברתי", פרסום בתום לב לפי סעיף 15(ב) בחוק וכן היא עותרת להקלה לפי סעיף 19(ב) בחוק. אדון בטענות הנתבעים, ראשון-ראשון ואחרון-אחרון.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1
2 האם צמד המילים "חוטף ילדים" מהווה לשון הרע או שמא אקט מחאתי-פוליטי החוסה (66)
3 תחת חופש הביטוי. כבר עמדתי לעיל על האבחנה שערכה הפסיקה בין האיזונים לצורך
4 בחינת עבירת ההעלבה שבדין הפלילי לבין דיני לשון הרע. להשקפתי, באספקלריה של
5 דיני לשון הרע, בהינתן צבר הפרסומים לצד הביטויים האחרים הנלווים להם כמו "סחר
6 בילדים", "תעשיית חטיפת הילדים", "תעשיית האומנה וסחר בילדים המגלגלת
7 מליארדי שקלים", ללא ספק שאין מדובר בביקורת לגיטימית או מחאתית. מדובר בלשון
8 רע בוטה ומופנית נגד התובעים הספציפיים. הפרסומים נקבו בשמותיהם, במקום העבודה
9 שלהם ואף צירפו תמונות של שניים מהם. נזכיר שוב, בחלק מהפרסומים אף מיוחס ביצוע
10 עבירות פליליות לתובעים.
- 11
12 אשר לייחוס הפיגוע "מציצן" לתובע, גם כאן ולאחר בחינת מכלול החומר שבתיק, לא (67)
13 מצאתי כי חלה ההגנה הנטענת של "אמת דיברתי".
- 14
15 לפי סעיף 14 בחוק: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה (68)
16 שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך
17 בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". להחלת ההגנה
18 של אמת בפרסום, יש להוכיח קיומם של שני יסודות מצטברים:
- 19
20 האחד - הדבר שפורסם היה אמת. האמת ביחס אליה נבחנת אמיתות הפרסום לתחולת
21 הגנה זו, אינה "אמת לשענתה" אלא היא "אמת אחת". כך, אם מתברר בדיעבד שהעובדות
22 אשר פורסמו אינן משקפות את המציאות כפי שהייתה בעת הפרסום, לא תעמוד למפרסם
23 הגנה זו (עניין נידלי לעיל, פסקה 60; דעת הרוב בדנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין
24 (18.9.2014); ע"א (המחוזי - י-ם) 3386-10-19 רגב נ' ערוץ 10, פסקה 26 (2.8.2020)).
- 25
26 השני - בפרסום עניין ציבורי. כאן נשאל האם יש בפרסום תועלת לציבור. ההכרעה ביחס
27 לקיומו של עניין ציבורי נבחנת על רקע נסיבות המקרה (ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע
28 נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808, 826 (1994)). אשר למשמעות המושג "עניין ציבורי",
29 התכוון המחוקק לפרסום שמביא עמו תועלת לציבור בין לצורך גיבוש עמדה בנושאים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 מסוימים ובין לשיפור אורחות חיים, ולא "עניין לציבור" שהוא דברי רכילות ומזון
2 לסקרנים (עניין ונטורה לעיל; ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 621 (2002)).
3
4 הנטל להוכיח את קיומם של יסודות ההגנה האמורה מוטל על הטוען להחלתה (רע"א (69
5 9575/06 גיל נ' פרזנטי (21.11.2006); דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס,
6 פ"ד נב(3) 1 (1998)). מידת ההוכחה הנדרשת בנדון עומדת ביחס הולם לרצינות תוכן
7 הדיבה (ע"א 670/79 הוצאת עיתון הארץ נ' מזרחי, פ"ד מא(2) 186, 169 (1987)).
8
9 משם לכאן. לדידי, ההגנה אינה חלה על מי מהנתבעים. תחילה, לא הוכח כי התנאי (70
10 הראשון מתקיים באף אחד מהפרסומים. לעניין הפרסומים כנגד פריד, מדובר בייחוס לו
11 ביצוע עבירות ועוולות. בפרסום של הנתבע בנדון, המפרסם גם אבחן רפואית או
12 פסיכולוגית כביכול ממה סובל התובע תוך שהוא מכניס את הגדרת "מציצן" לקונטקסט
13 מיני. לא מדובר בהבעת דעה ביקורתית חריפה ככל שתהיה, אלא בהצגת עובדה כביכול.
14 לא הונחה תשתית ראייתית משכנעת שמבססת את אמיתות הטענות.
15
16 ההגנה מתבססת בנושא זה על עדות עו"ד שטינברג. ברם, לא מצאתי בעדותה בסיס (71
17 ראייתי מספיק כדי לתמוך בטענה לפיה הכינוי "מציצן" מוגן ב"אמת דיברתי". ראשית:
18 כמכלול, עדות העדה מעוררת קושי. העדה העידה לפניי באופן נחרץ כי מעולם לא
19 התנצלה לפני התובעים מאחר שלא עשתה דבר שמצדיק התנצלות וכי זו שניתנה במסגרת
20 הליך זה הייתה רק בפני "משרד הרווחה" (ש' 26-34, ע' 22 בדיון מיום 12.7.2021).
21 ברם, מהודעת העדה שמסרה לפרוטוקול ועל-יסודה נדחתה התביעה נגדה בהסכמה,
22 נרשם כהאי לישנא: "לאחר ששמענו את העדות ביהמ"ש, אני מתנצלת על השימוש
23 בביטוי "סחר בעוברים" ועל הכללת חלק מהתובעים במסגרת פוסט בו הוכלל ביטוי
24 זה" (ש' 22-23, ע' 7 בדיון מיום 11.2.2019). בנוסף, מפרוטוקול הדיון מחודש 02/2019
25 עולה כי הסכמות התובעים עם העדה לדחיית התביעה נגדה הייתה כפופה למחיקת שתי
26 שורות ספציפיות מהפוסט שפרסמה (ש' 25-26, ע' 7). ההסכמות כבר קיבלו תוקף של
27 פסק דין. ואולם, בדיון לפניי היא העידה כי לא מחקה "אף לא אות אחת" (ש' 7, ע' 23).
28

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 72) שנית: לגופו של עניין, מסתבר מדברי העדה כי רק לאחר שקראה פרסום שמייחס לתובע
 "מציצנות" היא פנתה לפלונית שאישרה לה זאת (ש' 10-19, ע' 33). העדה עצמה לא
 ראתה את המעשה המיוחס לפריד, פלונית אינה עדה בתיק, ובכל מקרה, לא הוצגו ראיות
 כלשהן לחיזוק גרסה זו.
- 73) שלישית: גם אם נניח שיש בעדות העדה כדי לחזק את גרסת ההגנה בנושא זה, הרי לפי
 העדה עצמה: "פקיד הסעד כאדם לא מעניין. הוא מעניין אך ורק מתוקף התפקיד שלו"
 (ש' 35-36, ע' 30). אין הלימה בין תשובה זו לבין תוכן הפרסומים הרלבנטיים. כזכור,
 הפרסומים אינם מסתפקים בתיאור מעשה שחורג כביכול מסמכותו של פקיד הסעד, אלא
 הם גלשו לדברי לעג וביזוי, לצד פרסום תמונות אישיות של מושא הפרסום תוך חדירה
 ופגיעה ממשית בפרטיות שלו ושל משפחתו. לפיכך, מכל הטעמים לעיל, לא מצאתי
 בעדות העדה כדי לחזק את ההגנה.
- 74) כך גם ביחס לפרסומים ביחס לקליין וצווכר. גם כאן יוחס להן חטיפת ילדים, וביחס לקליין,
 אף הוצג מניע כביכול לכך. גם לגביה חלק מהפרסומים גלשו לעסוק במשפחתה תוך
 צירוף תמונות פרטיות, ללא כל זיקה עניינית לנושא הכתבות. גם כאן לא מצאתי כי מדובר
 בהבעת דעה ביקורתית כי אם בהצגת עובדות כביכול שמופנות אישית נגד הפרסונות
 מושא הפרסומים. לא למיותר לציין, כי הנתבעת חזרה בדיון לפניי וייחסה לצווכר חטיפת
 ילדים באומרה "היא חטפה לו את הילדים" (ש' 7, ע' 74). לפי עדות מטות, הנתבעת
 אף צעקה על צווכר מחוץ לאולם בית המשפט בזמן הדיון (ש' 7-10, ע' 100).
- 75) אשר ליסוד השני של ההגנה, גם לגבי לא השתכנעתי כי הוא מתקיים. הפרסומים עסקו
 במעשים ספציפיים כביכול של התובעים, תוך עירוב משפחותיהם וייחוס ביצוע מעשי
 עוולה או עבירות על-ידם. להתרשמותי, הפרסומים היו מכוונים אישית, בעוצמות
 גבוהות, כלפי התובעים. לא מדובר בעניין ציבורי כי אם במטרה לפגוע בתובעים.
- 76) מטעמים אלה גם לא מצאתי מקום לתחולת ההגנות שבסעיפים 15(2) ו-4(4) בחוק. לפי
 סעיף 15:

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם
2 או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:
3 (1) ...;
4 (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה
5 חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;
6 (3) ...;
7 (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי
8 או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו,
9 מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות"
10
11 לפי סעיף 16 בחוק: (77)
12
13 "(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות
14 האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות,
15 חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.
16 (ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם
17 נתקיים בפרסום אחת מאלה:
18 (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
19 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים
20 סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
21 (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה
22 להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15"
23
24 במקרה לפנינו, מכלול הנסיבות מצביע על כך שהפרסומים לא נעשו בתום לב. צבר
25 הפרסומים והתוכן הקשה שלהם תוך חדירה ופגיעה בפרטיות, רמת השיתוף של
26 הפרסומים שנעשה בין הנתבעים בפלטפורמות שונות להרחבת יריעת החשיפה, כל אלה
27 מצביעים על כך שזה נעשה מדעת ובמחשבה לכוון את הפרסומים כלפי התובעים. עוד
28 נזכיר, התובעים אינם נושאים בתפקידים ציבוריים רמי דרג או קובעי מדיניות. גם אם
29 להחלטותיהם ישנן לעתים השפעות משמעותיות בדיני נפשות, אך בל נשכח, כי הם פקידי
30 ציבור שעושים את מלאכתם מכוח הדין. בהיותם כאלה, הם כפופים למנגנוני הפיקוח
31 והביקורת הפנימיים במוסד שעובדים בו (עדות אור: ע' 86-87), הם כפופים לכללים
32 והמגבלות שחלים על כלל עובדי הציבור, וחשוב מכל אלה, החלטותיהם המקצועיות
33 מבוקרות בהליכים המשפטיים שמלווים החלטות אלו.
34

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

79) אם לא די בכך, על העדר תום הלב של המפרסמים ניתן ללמוד גם מזווית אחרת. בנסיבות, 1
קיים קושי ממשי להתמודד עם פרסומים מסוג זה. נזכיר, התחום המקצועי שבו עוסקים 2
התובעים ועסקו בו הפרסומים, הוא תחום שכפוף לדיני סודיות מכוח הדין. הדיונים 3
המקצועיים ואלה שבבית המשפט, הם חסויים זאת להגנה על המשפחות והקטינים 4
הנזקקים. יוצא אם כן כי כאשר פרסום מכפיש עוסק באירוע של משפחה ספציפית למשל, 5
הרי באופן אינהרנטי ניצב קושי אמיתי בפני פקיד הסעד או רשות הרווחה להתמודד עם 6
פרסום כזה ולו לצורך הכחשתו (ראו והשוו עם עדות קליין: ש' 1-2, ע' 46). הגורמים 7
המקצועיים מנועים מלחשוף כל פרט ביחס לאותו אירוע. עובדה זו לא רק שהיא מגבירה 8
את עוצמת הפגיעה בתובעים, אלא שיש בה לטעמי גם ללמד על ניצול הקושי האמור על- 9
ידי המפרסמים ועל העדר תום לבם בפרסומיהם. 10

11

12

סעדים

13

80) חוק איסור לשון הרע מעגן מסלול פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק, זאת לצד מסלול 14
נזיקי שכרוך בהוכחת הנזק. נפגע אינו זכאי לפיצוי בשני המסלולים יחדיו (ע"א 7426/14 15
פלוני נ' דניאל (14.3.2016)). לעניין המסלול הסטטוטורי, לפי הוראת סעיף 7א(ב) 16
בחוק, במשפט בשל עוולה אזרחית רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע 17
פיצוי שלא יעלה על 50,000 ₪, ללא הוכחת נזק כאמור. לפי הוראת סעיף 7א(ג), אם 18
הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט להעמיד את גובה הפיצוי 19
על סך 100,000 ₪, וגם זאת ללא הוכחת נזק. 20

21

81) סעיף 19 בחוק מורה כי בבואו לפסוק פיצויים, רשאי בית המשפט להתחשב לטובת 22
הנתבע גם באלה: 23

24

- 25 (1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את
- 26 המקור שעליו הסתמך;
- 27 (2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;
- 28 (3) הוא לא נתכוון לנפגע;
- 29 (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון
- 30 הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל
- 31 את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום,
- 32 במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
 - 27
 - 28
 - 29
- (82) לפסיקת הפיצוי בגין הפגיעה בשם הטוב ישנן שלוש תכליות: תרופתית, חינוכית-הרתעתית וגם תכלית ענישתית כאשר הפרסום נעשה בכוונה של המפרסם ומתוך רצון לפגוע (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008); ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' עזר, פסקה 58 (22.7.2015)). בבואו של בית המשפט לפסוק כאמור נשקלים על-ידו בין השאר: טיב הפרסום, אופי הפגיעה בעקבות הפרסום ונסיבותיה, אמינות הפרסום ומידת חומרתו, ההשפלה והכאב וסבל מנת חלקו של הנפגע, מעמדם של הפוגע והנפגע, תפוצת הפרסום, התנהגות הפוגע והתנהגות הנפגע (ראו והשוו: ע"א 552/73 רוזנבלום נ' כץ, פ"ד ל(1) 589 (1975); ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פ"ד מה(2) 489 (1991); רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510 (2001); ע"א (המחוזי - ים) 13661-10-12 באדר נ' בנימין (27.3.2013)). בכל מקרה, יש להקפיד על הלימה נאותה בין חומרת הפגיעה שבהפרת החוק לבין גובה הפיצוי הנפסק (רע"א 3614/97 יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26 (1998)).
- (83) משם לכאן. הפרסומים מושא התביעה הם פוגעניים. פורסמו במועדים שונים ובפלטפורמות שונות דבר שהגביר את מידת החשיפה שלהם. כפי שניתן להבין מתצהירי התובעים וגם מכתב סיכומיהם (סעיפים 50-51) נזקם אינו ממוני. נזק זה מחושב על דרך האומדן ועל הערכה של בית המשפט (רע"א 3832/11 פישביין נ' בומבך (18.1.2012)).
- (84) טענת הנתבעים לפיה לא נגרם נזק לתובעים, אין בידי לקבל. ראשית: במסלול הפיצוי הסטטוטורי אין צורך בהוכחת נזק. שנית: כפי שעולה מתצהירי התובעים (בהתאמה: סעיף 18 בתצהיר של קליין, סעיפים 20 ו-25 בתצהירו של פריד וסעיף 8 בתצהיר של צווכר) שבכולם הם מתארים את תחושות ההשפלה וההתבזות, הפגיעה ביושרה המקצועית שלהם, לצד החדירה הפוגענית לפרטיותם.
- (85) פריד העיד לפניי: "הפרסומים של הנתבעת 2 וההפניה שלה לפרסומים של נתבע 3 היו הרבה יותר פוגעניים כלפיי. הרבה יותר אלימים, משפילים. נגעו לכבודי, ליושרה המקצועית שלי" (ש' 17-19, ע' 20), ולדבריו הוא אף הרגיש מאוים (ש' 17-18, ע' 22) וכן הוא נזהר יותר ושינה דפוס עבודה כך שהיום הוא מבצע ביקורי בית עם ליווי של

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 עובד נוסף נוכח ה"סביבה רעילה" שמכפישה אותו (ש' 20-24, ע' 22). התובע הסביר
2 לפני כי טיב עבודתו שעוסקת בנושאים משפחתיים רגישים ואינטימיים ומעצם טבעה
3 יכולה ליצור סביבה עוינת, פרסומים כגון אלה מושא התביעה יוצרים "סביבה הרבה
4 יותר קשה, עוינת כלפינו, שמפריעה לפעמים לסביבה הטיפולית" (ע' 23-24). קליין
5 אף היא העידה כי הפרסומים "הם שקריים והם פגעו בי בצורה מאוד קשה" לרבות
6 בצנעת הפרט שלה (ש' 4-7, ע' 41). היא כינתה את הפרסומים נגדה "נבזיים" אשר פגעו
7 בה קשות ונפשית, והיא אף חששה שיגיעו לבית שלה (ש' 14-19, ע' 42). על חומרת
8 הפגיעה, ראו גם דברי צווכר על השפעת הדיבה עליה ועל בני משפחתה (ע' 65-66).
9
10 דברי התובעים הותירו רושם אמין.
11
12 על תחושותיהם הקשות של התובעים ניתן ללמוד גם מדבריהם במשטרה סמוך לאחר (86)
13 הפרסומים, זאת מתוך הראיות שהגישה הנתבעת עצמה לבית המשפט. כך למשל:
14 מתארת קליין בהודעתה מיום 28.2.2017 כי הייתה "המומה" מאחד הפרסומים, זה
15 "הבהיל" אותה "מאוד", וחששה שיגיעו אליה פיזית. לדבריה שם: "קיבלתי המון
16 תגובות בפייסבוק מאנשים שאני לא מכירה. האנשים האלו כתבו בתגובות דברים
17 מאוד קשים, היו תגובות נאצה מאוד קשות על כך שאני סוחרת ילדים" (ש' 19-27).
18 בהודעתה במשטרה מיום 14.6.2016 היא מתארת כי מרגישה הסתה נגדה. גם פריד מתאר
19 בהודעתו במשטרה מיום 20.6.2016 "שבהקלדת שמי בגוגל יש קישור מהיר לאותם
20 פרסומים" (ש' 11) וכי מדובר בדברי הסתה.
21
22 על חומרת הפגיעה בתובעים ניתן ללמוד גם מתצהירה של אור, ששימשה כמנהלת אגף (87)
23 כוח אדם במחלקה בה עבדו התובעים 2-4, והיא מתארת כי הביעו בפניה את תחושתם
24 הרעה ואת המועקה שנגרמה להם עקב הפרסומים (סעיף 8). גם העדה מטות, ששימשה
25 במועדים הרלבנטיים לפרסומים כאחראית על תפקידם של העובדים הסוציאליים
26 בעירייה, תיארה בתצהירה כי הפרסומים הציגו את התובעים בצורה מכוערת ומבזה
27 ומטרתם הייתה לעשותם לשנאה ולבוז. אף היא העידה שהתובעים תיארו לפניה את
28 תחושותיהם הרעות והמועקה שלהם. עוד היא מתארת בתצהירה (סעיף 12): "הפרסומים
29 שנעשו בפומבי במספר ערוצי אינטרנט, כולל רשתות חברתיות, הכו גלים וגררו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 אחריהם תגובות והשמצות בוטות נוספות כנגד אגף הרווחה ועובדיו באינטרנט,
2 בפייסבוק ובכל פלטפורמה דומה". בעדותה לפניי היא תיארה: "אני מוכרחה להגיד
3 שהם השפיעו קשות, לא רק בעבודה, אלא גם בבית. במישור הפרטי והאישי
4 והמשפחתי והחברתי, בצורה קיצונית ביותר. אני, דברים כל כך קיצוניים לא ראיתי,
5 ואני 39 שנים בעירייה" (ש' 21-26, ע' 95).
- 6
7 אכן, כטענת התובעים, מלבד הפגיעה האישית בהם, פרסומים כגון אלה יש בהם גם (88)
8 לפגוע באמון הציבור במוסדות הרווחה ככלל. אוסיף, עבודתם ממילא היא רגישה
9 ומורכבת, ולעתים כאמור, היא כרוכה בקבלת החלטות קשות. לעתים, מלאכה זו יוצרת
10 כלפיהם עוינות. במקרים חמורים, עוינות זו באה לידי ביטוי באלימות מילולית או פיזית,
11 אלימות שיש לגדוע.
12
- 13 אשר לטענת הנתבעים לפיה הם עיתונאים, לא מצאתי בה לסייע להם מאחר והם (89)
14 מכחישים ממילא כל זיקה לפרסומים, ובכל אופן, תוכן הפרסומים מהווה כאמור לשון
15 רע מובהקת. לא ניתנה למי מהתובעים ההזדמנות להגיב על הפרסום לפני פרסומו, ובכל
16 אופן, לא מצאתי מדוע היה הצורך לערב נתונים משפחתיים חודרניים בפרסומים לו נניח
17 כי מדובר בפרסום עיתונאי שיש בו עניין ציבורי. התוכן והצבר כאמור מעידים על הכוונה
18 לפגוע בשם הטוב ותו לא, והם עסקו בגופו של אדם ולא בגופו של עניין.
- 19
20 הנתבעים לא הסתייגו באף אחד מהפרסומים, הם לא התנצלו. הם הכחישו את הפרסום (90)
21 ובחלק טענו "אמת דיברתי". על מידת החשיפה, כפי שניתן להתרשם גם מעדות הנתבע,
22 כי היו לו אלפי עוקבים ומאות מעריצים (ש' 23, ע' 75), כך שמדובר בחשיפה רחבה.
23 לפיכך, על-יסוד האמור, הפיצוי הנפסק ישקלל את הפרמטרים שעמדנו עליהם לעיל,
24 בכללם: מספר הפרסומים, חומרת הפגיעה בשם הטוב, מידת החשיפה להם, קשיי
25 התובעים להתמודד עם פרסומים כאלה נוכח הסודיות המתחייבת; מנגד, וברוח סעיף
26 19(1) בחוק, ניתנת הדעת גם לכך שחלק ניכר מהפרסומים הוא בעל תוכן דומה וחזרה
27 על מסרים דומים.
28
- 29 לאור האמור, מעמיד את גובה הפיצוי המגיע לכל אחד מהתובעים 2 ו-3 על סך 100,000 (91)
30 ₪ (יחד 200,000 ₪). בחלוקה בין הנתבעים תישא הנתבעת בסך 25,000 ₪ לכל אחד

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18379-08-16 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 מהתובעים המוזכרים, והנתבע יישא בסך 75,000 ₪ לכל אחד מהם. הפיצוי המגיע
2 לתובעת 4 יועמד על סך 10,000 ₪ שבו יישא הנתבע.
3
4 תביעת העירייה לפיצוי בגין לשון הרע
5
6 (92) לאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים בנדון, הגעתי לדעה לפיה גם תביעת העירייה
7 מתקבלת. ראשית: הפרסומים הכפישו את שמם של התובעים 4-2 על רקע מילוי תפקידם
8 כעובדי ציבור בעירייה. לפיכך, פגיעה בשמם הטוב לנוכח מילוי תפקידם הציבורי במוסד
9 זה, מטבע הדברים היא פגיעה באותו מוסד (ראו והשוו: ת.א. (שלום - פ"ת) 63860-10-
10 17 עיריית כפר סבא נ' נאנא, פסקה 19 (6.5.2020); ת.א. (שלום - י-ם) 21120-07-16
11 עיריית ירושלים נ' אברג'ל, פסקה 13 (23.11.2020)). שנית: חלק מהפרסומים נוקבים
12 במפורש בכך שמדובר בפקידי סעד מירושלים (ראו למשל: פרסומים 1, 2 ו-8) ובחלק
13 אף צוין שם לשכת הרווחה הספציפית (ראו למשל פרסומים 3, 5, 6 וחלק מ-9). לשון
14 הרע שבפרסומים, אם כן, לא פסחה על התובעת 1.
15
16 (93) לצד זאת, מאחר ומדובר בתאגיד, עובדה המשפיעה על גובה הפיצוי (ע"א (המחוזי -
17 ב"ש) 26767-12-14 גלילי נ' עיריית אשדוד, פסקה 9 (7.6.2015)), מעמיד בזאת את
18 הפיצוי לתובעת בסך 10,000 ₪ שבו יישאו שני הנתבעים ביחד ולחוד, בחלוקה פנימית
19 שווה ביניהם. על האפשרות להשית פיצוי לטובת תאגיד בגין לשון הרע ללא הוכחת נזק
20 ראו גם: רע"א 2015/15 פלבסקי נ' מקור הפורמייקה בע"מ, פסקה ו' (4.8.2016); ת.א.
21 (המחוזי - ת"א) 40739-12-18 אגודת מגן דוד אדום בישראל נ' איחוד הצלה ישראל,
22 פסקה 26 (29.7.2021); ע"א (המחוזי - י-ם) 51686-01-12 יורם נ' י.ד. ברזאני נכסים
23 ובניין בע"מ, פסקאות 7-8 (18.4.2012).
24
25 תוצאה
26
27 (94) לאור האמור, התביעה מתקבלת באופן חלקי. גובה הפיצוי הכולל המגיע לתובעים יועמד
28 על סך 220,000 ₪ לפי החלוקה הבאה:
29
30 א) הנתבעים ישלמו לתובעת 1, ביחד ולחוד, סך 10,000 ₪.
31

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 16-08-18379 עיריית ירושלים ואח' נ' שם טוב ואח'

- 1 (ב) הנתבעת תשלם לכל אחד מהתובעים 2-3 סך 25,000 ₪ (יחד 50,000 ₪).
- 2
- 3 (ג) הנתבע ישלם לכל אחד מהתובעים 2-3 סך 75,000 ₪ (יחד 150,000 ₪) ולתובעת 4
- 4 ישלם סך 10,000 ₪.
- 5
- 6 (95) ככל שאלה טרם הוסרו, ניתן בזאת צו עשה שמורה לנתבעים להסיר תוך 30 יום את כל
- 7 הפרסומים שנקבע לעיל כי בוצעו על-ידם לפי החלוקה המפורטת לעיל.
- 8
- 9 (96) ניתן בזאת צו מניעה קבוע שאוסר על מי מהנתבעים לפרסם נגד מי מהתובעים דברי לשון
- 10 הרע או דבר שיפגע בפרטיות מי מהתובעים 2-4.
- 11
- 12 (97) הנתבעים יישאו בהוצאות התובעים בסך כולל 7,500 ₪ ושבשכר טרחת עורך-דין
- 13 בצירוף מע"מ כדין בסך כולל 23,400 ₪. בסכומים אלה יישאו הנתבעת והנתבע בחלוקה
- 14 33%-66% בהתאמה.
- 15
- 16 (98) הסכומים האמורים ישולמו לתובעים כמפורט לעיל תוך 30 יום, שאם לא כן, הם יישאו
- 17 הפרשי הצמדה וריבית ממועד מתן פסק הדין ועד מועד ביצוע התשלום בפועל.
- 18
- 19 זכות ערעור כקבוע בחוק.
- 20
- 21 המזכירות - להודיע לצדדים בדבר מתן פסק הדין ולהמציא להם אותו בהתאם.
- 22
- 23 ניתן היום, ט"ו אלול תשפ"ב, 11 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.
- 24

מוחמד חאגי' יחיא, שופט

25
26